

Végeredmény számunkra, magyaroknak: Trianon... A győztesek elcsatolják tőlünk hazánk kétharmadát, s magyar népünk egyharmadát. Ekkora igazságtalanságot elviselnünk nem lehet; és 20 év után bekényszerít maga mellé az örült tizedes a másik világháborúba, mely már nem négy, hanem hat évig tart, s a meggyilkoltak, az özvegyen s árván maradtak száma messze meghaladja a korábbi, a „kisháború” áldozataiét. A befejezés érdekében még ledobjuk az atombombát is.

Végeredmény – ismét számunkra, magyaroknak: bár egyetlen Hitlertől megszállt ország területén sem maradt életben annyi zsidó, mint nálunk, mi vagyunk a bűnös nemzet. Miként az első világháború után is, rajtunk rúgnak a legnagyobbat megszállóink.

Tíz év után, '56-ban fellázadunk. Világtapsot kaphatunk, de a megnyílt határon kivándorol a tíz napos forradalom után kétszázézer magyar fiatal, mely vércsapolás negyvenszeresen meghaladja a vörös-, a fehér-, a Rákosi-, a Kádár-terror áldozatainak együttes létszámát. Java részük elveszett nemzetünk számára – alighanem örökre.

'89 után, amikor a szovjet sereg kivonul hazánkból, végre – ezer évnél is hosszabb idő után – megszűnik, (a Bokor érdeméből is?) polgári kötelező feladatnak lenni az embergyilkolás. Csak az önként jelentkezők jól fizetett szakmája lesz az.

Helyette ránk szakad az, ami minden gyilkolásnál nagyobb veszedelem – a nemzeti öngyilkosság. 2001-ben a 8 éveseknek már egyharmada problematikus, és 2020-ra már a felénél is több lesz a számuk. Prognosztizálhatunk: a század végére hal meg az utolsó magyarul beszélő ember, miként meghalt a dalmát, s annyi finnugorul beszélt nép: a lív s a vót? Mert a magyar nők jelenlegi szaporodási rátája 1,2, s ez a biztos nemzethalált jelenti.

Testvéreim Jézus Krisztusban! Hazánkban az Isten megáldott valakiket mind a két kezével. Azért áldotta meg, mert ők még tudják az istenadta élet alaptörvényét: a kapott életet tovább kell adni. S a magyar ezt már elfelejtette? Nem. Sokkal rosszabbat tesz. Ezt a törvényt semmibe veszi, s ezért halálra való, nem kár érte – írta Ady Endre.

De én szembeszállok veled, és sírva kiáltom: Nem igaz. Kár érte, mert ha minket is elfűj az Isten törvényének ez a lábbal tiprása, akkor nem lesz Istennek soha több magyarja. S Neki is hiányozni fogunk, mert ő teremtett meg minket. Én nem adom fel. Én akarom, hogy ne hiányozzunk Neki. Vannak példáink. Visnyeszéplakon, az élő faluban, 2 fölött van a termékenységi ráta. A Bokor első két nemzedékében pedig 3,2 a nők termékenységi rátája. És ott él a negyedik nemzedékünkben hősnőm, a nyolc éves Bori, aki, amikor várják ötödik testvérük megszületését, azt mondja, hogy mindegy, hogy fiú lesz-e az vagy lány, mert nekik úgyis nyolc testvére van szükségük, s neki, Borinak is nyolc gyermeke lesz: négy lány és négy fiú. A lányai nevét már tudja is, és el is sorolja őket.

Testvéreim, Ti feladjátok? Arany azt mondta Széchenyiről, hogy mikor ez magát nem tudta szeretni, ő meg szeretete pusztulófaját. Vigyázzunk és virrasszunk nagybeteg

nemzetünk ágyánál! S hajoljon össze itt is és ott is négyöt magyar, hogy megtanácskozzuk, hogy mit kell tennünk, hogy bele ne pusztuljunk e halálos kórba! Isten segíteni fog, ha virrasztunk. Én is Veletek akarok virrasztani, hogy megmentjük a haláltól nagybeteg nemzetünket. Amen

KIRÁLY IGNÁCZ

MAGYAR VAGYOK...

1967-ben szétszereltem gondosan őrzött és gyakorlásra használt 48-as kispuskámat, titokban levittem a Dunára, és beleszórtam egy iszapos mellékág vizébe. Előzménye mindennek az, hogy találkoztam az erőszakmentesség békeességteremtésre hivatott magatartásával és tanításával. Fegyvertartásom előzménye: édesapám 46 évesen meghalt, mert kuláklistára téve kényszermunkára ítélték a kommunisták, és néhány évvel kiszabadulása után, az ott szerzett sérüléseibe behalt. Megölték. Szabadszékely (apai) és sváb kisnemesi (anyai) gyökereim arra indítottak, hogy a bosszú tervét őrizzem és munkáljam. A gyilkosokat moszkovita bérenceknek, az áldozatokat, köztük családjukat, magyar identitású áldozatnak éltem meg. A hazám, népem, családom ellenségeinek erőszakára az erőszakos válasz volt számomra a természetes. Találkoztam az evangéliumok Jézusával és a reá figyelni akarók körével. Ők az életem.

Ugyanakkor beleszülettem egy népbe, kultúrába, ők az életem tere. Magyar vagyok. Testvérbarátaim között ki nem mondottan is, de jelen van egy erős tartózkodás a népi-nemzeti hovatarozást illetően. Érthető. Annyi erőszakot, annyi kiváltságkereső istentelen történelmi eseményt ismerünk, hogy szinte természetes, hogy „bűnre vezető alkalom” a hazaszeretettel való foglalkozás. Ez ügyben való rendezetlenségem csökkentésére le kell írnom jézusi tájékozódású gondolataimat. Kell, mert az emberiség magyarul beszélő kultúrájához tartozom.

1./ Fogalmak tisztázása

a./ Nacionalizmus a nemzeti elkülönülést, más nemzetekkel szemben állást hirdető politikai és ideológiai irányzat. Negatív, jézusidegen fogalom. Az egységes nemzet-államok kialakulásában és a fejlődő országok függetlenségi törekvéseiben hatalmas erőt jelentő polgári irányzat. (M. Ért. Szótár, Politikai lexikon, Új Magyar Lexikon). Osztályok feletti össznemzeti érdekeket hangsúlyozó ideológia. Röviden: akkor vagyok nacionalista, ha nemzetem, hazám érdekeit erőszakosan más nemzetek kárára akarom érvényesíteni.

b./ Hazaszeretet az embernek saját népe, szülőföldje iránti, jót akaró odaadottsága. Pozitív fogalom. Jézustól sem idegen fogalom (vö.: Gromon A.: Ki dobja az első követ, 252. o.-tól...). Életjelenségeink koncentrikus körei emberi kapcsolatainkban valósulnak meg. Isten és én, Isten-én-családom, Isten-én-családom-közösségeim, Isten-én-családom-közösségeim-nemzetem. A további kört az emberiség jelenti. Az egészséges ember az, akinek jók a kapcsolatai. Nemzetével is. Magyar felebarátaival is. Hazafi az, aki nemzete, népe javát más népek, nemzetek javát is szolgálva akarja és munkálja, konfliktus esetén pedig a dialógus, a tolerancia és a felebaráti szeretet alapján keresi a megoldást.

c./ „Magyarkodás” Nyelvileg nehezen értelmezhető, leminősítő fogalom, szitokszó. Egy népcsoportra nagyon jellemző tulajdonság általánosítása: mifelénk pl. „cigánykodás” = sunyi kunyerálás. Más népekre használhatatlan: németeskedés, olaszoskodás... Akik mégis használják, ezzel szeretnék kifejezni elhatárolódásukat a népben-nemzetben is gondolkodástól – feltehetőleg az ezekhez tapadt erőszakos, szeretetlen magatartások miatt. Használata kirekesztő azokra nézve is, akik a hazaszeretet pozitív tartalmát igyekeznek vallani és megélni.

d./ „Magyarságtudat” A magukat magyarnak vallók összetartozásának tudatos vállalása és munkálása. Ködmentesen fogalmazzunk: „A magyar lélekben is volt és van halált hozó bűn... pártosság, gög, szenvedélyesség, szalmaláng, tunyaság, közöny, önzés... melyek eléggé hátralökték a népek versenyében” (Széchenyi István). A mindenkori bűnbánattartásra és a nagyon ajánlott szerénységre biztat ez a felsorolás. Vannak értékeink, erényeink: „Rugalmasság, befogadó készség, fogékonyság, progresszivitás és egyetemességre törekvés... igazságosság és jóakara” (uő.). A magyarságtudat egyik pozitív gyümölcse a bűnbánat, ami nem szégyene egy nemzetnek, hanem dicsősége, erénye. Másik gyümölcse, hogy tudatosan munkálja az egyetemes emberi értékeket, és ezzel hozzájárul sajátos színeivel a Teremtő nagy kertje sokféleségének harmóniájához.

e./ Magyar nyelv és kultúra. „Szinte használhatatlanra zsolozsmáztuk „magyar” szavunkat” (Eszterházy Péter). Belénk ivódott egy kesernyész szájíz. A kommunista diktatúrában internacionalistán illett gondolkodni, mintha nem az lenne a valóság, hogy a „nemzetközihez a nemzetin keresztül vezet az út” (Sütő András). Ceausescu román diktátor szerint: „A székelykapu nacionalista tüntetés!”.

Nézőpont kérdése. A székelyek szerint ez kultúrájuk megjelenítése. A kiváltságokra és hatalomra törő rétegeknek mindig fontos volt, hogy mi társadalmi és nemzeti közöny csigaházaiban éljünk. Ugyanis így alattomosan elvétetik tőlünk egy nagy energiaforrás, az összetartozás, a „mi-tudat” ereje. Nyelvünk a szláv tengerben is élni tud, még akkor is, ha élet-halál harcot kell vívnia a kiváltságos nyelvekkel (latin, német, francia, orosz, angol...). Az a modern ember, aki idegen szavakkal dadogja mondanivalóját, aki technokultúrák rövidítésekkel és torzításokkal „csetel”. Nyelvünkben élünk és éltetünk (vagy haldoklunk és halunk). A Názáreti is tájszólásos arám anyanyelvével építette személyes kapcsolatait, pedig körülöngta a latin, a görög. Amely nép és ember az anyanyelvének sírásója, az kultúráját is temeti. Aki igazán hatékony akar lenni apostoli küldetésében, vagyis a személyes kapcsolatokra épülő evangelizálásban, az igyekszik ismerni, őrizni és fejleszteni a nyelvét. Egyike vagyunk azon nemzeteknek, amelyek mások (nyelvek és kultúrák) elfogadásában, befogadásában, szerves beépülésében sokat tettek le az emberiség asztalára.

2./ A Bokor-közösség és a magyarság

Nem a hatalmi politikában való részvételtől van szó! Ahová születünk, ahol élünk, ott kell hatékonyabban jelen lennünk jézusi tartalmainkkal. Erről van szó! Bulányi atya azzal zárta a 90-es kiegészítés utáni nyugati körútjait, hogy az emigráns magyarok adakoztak, de egy sem került testvérbaráti közösségbe velünk. Vagyis szerinte nem sok értelme volt az utazgatásoknak. Azt gondoltuk, hogy ha teológiánk betör nyugatra, akkor Jézus tartalmai ezzel átkovásszítják a világegyházat. Ne ringassuk magunkat illúziókban! Ha anyanyelvi területünkön nem tudunk személyes kapcsolatokat építeni, akkor csak kompenzációra jó a másfelé tekintetésünk. „Ott és azt kell megnyernünk, ahol és akit érünk” (Bulányi Gyb.).

a./Jézus példája számunkra kiindulási alap. Isten Országá meg hirdetése és munkálása szent kísérlet. Az ószövetségi szövegekben „az evilági ország és Isten Országá egysége, közössége akart lenni” (Bulányi: KIO 872. o.). Ez az egybefonódás az emberiség, az egyház tragédiája lett, amikor az erőszak országa házasságra lépett a szeretet Országával. Ebben a házasságban az erőszak vallási ideológiai támogatást kapva megszülte a keresztény katonákat, a „fából vaskarikát”. Jézus nem tekintette hazáját a maga Országá ellenlábásának. Nem harcolt és nem idegenkedett az evilági ország ellen. Ami a szeretet törvényével harmóniában volt, abban együtt működött. Ami nem volt harmóniában, azt éles kritikával illette, és figyelmeztette övéit: Közöttetek ne így legyen! (Máté 20,26). Övéit nem küldte semmiféle kivonulós védett helyre, ezzel kivéve őket a világból, hanem a gonosztól való megőrzésre tette a hangsúlyt. Úgy látta a világot, hogy itt azok élnek együtt, akik már az ő tanítványai, és azok, akik reménye szerint majd tanítványai lesznek (testvérbarát és felebarát). Nem lehet két úrnak szolgálni. A másik úrnak (Mammonnak, Pénz úrnak) szolgálókat át kell csalogatni Jézus Istenéhez. „Istennek fáj, ha az emberek elvesznek,

elkőborolnak...” (Gromon: Ki dobja, 125. o.). Nekünk is fáj, ha nem tudunk jól menteni, megnyerni. Ha fáj, akkor keresni fogjuk a lehetőséget, hogy a változásra nyitott „vámosokkal és bűnösökkel” asztaltársaságba kerüljünk (Máté 9,10). A kovásznak „ne legyen rossz szájíze”, ha téstába keveredik, ezért van (Máté 13,31). Okosan figyelni hasznos, mert enélkül moslék alapanyagként megessznek a disznók. Észnél kell lenni, akkor is, ha Jézus a vevés világában önátadól viselkedésével halált kockáztató vállalkozást indított el.

b./ A szemléletváltás javunkra válik. Mindenekelőtt nem az tart meg tisztán, ha ki- és elkerüljük magyarságunk kérdéseit, hanem ha megbeszéljük azokat. Ha belelapozunk a rólunk kritikusan nyilatkozó véleményeibe, kísértetiesen emlékeztetnek a Bokorról alkotott kútmérgezésekre. „Lázadók” (Hruscsov) azok, akiknek van jobb, értékesebb elképzelésük, mint a meglévő kínálat. „Összeférhetetlen uszítók” (Masarik, Benes, Hodzsa...) azok, akik bátran felveszik a küzdelmet a ködösítő, elkenő hatalmakkal szemben, akár civil, akár vallási hatalmokról is van szó. „Nagyszájúak, de teszik, amit jónak látnak” (Ciano). „Kórosan hűségesek” (Clemenceau, Lloyd George), akik nem cserélgetik divat és politikai áramlatok szerint meggyőződésüket. „Dacos” szkíta maradék (Bonfini), aki sem királyi, sem főpapi fenyegetésre nem hajlik meg („Maguk annyira hangsúlyozzák a szeretetet, hogy az már eretnokség” – mondta nekünk Lékai bíboros). Ezekben magunkra is ismerhetünk. Abban nem, és ettől el is határolódunk, hogy „rablók, kalandorok, erőszakosak, hadakozók, uralkodni akarók, elnyomók, vérszomjas szájalók...” lennénk. A bűnök megtérésre felszólító megnyilvánulások. Ehhez azonban kellene olyanok, akik segítenek világosan különböztetni az erények és a bűnök között. Az önti ki a gyermeket a fürdővízzel, aki a bűnök miatt nemzeti hovatarozásától is elhatárolódik.

c./ Sokféleségünk áldás. Áldás lehet. „Sváb, zsidó, francia keverék vagyok” – írja Majtényi Erik. Nagyanyja („grószmutti”) kidobatta Petőfit, ő pedig titokban Petőfin ért magyarrá. Kányádi magyarul írni és olvasni a Bibliából tanult Batros Mózes bácsi segítségével, mert szent az anyanyelv, mint a Biblia nyelve. Szent, ha arra használjuk, amire adatott: jó embereket szerezni általa Jézus Istenének. Valakik azt állítják, hogy a magyar és a lengyel („két jóbarát”) tud a legcifrábban káromkodni. Lehet, hogy áldást mondani is mi tudunk leginkább... „Sokféle világszemléletű, felekezetű, politikai pártállású (pártszimpátiájú) nők és férfiak, idősek és fiatalok, magyar és nem magyar állampolgárok sokasága vagyunk, akiket összeköt a közös nyelv, a közös történelem, a közös kulturális tudat” – vallja Grendel Lajos Szlovákiában élő magyar egyetemi tanár. Van közös nevezőnk: nyelv, kultúra, mi-tudat. Magyar az, aki vállalja (Illyés). Ez kevés. Magyar az, aki ismeri, szereti és munkálja közös nevezőnket. Jézus szerinti magyar az, aki Árpád házának elveszett juhaihoz is küldve érzi magát, és nem húzódozik ennek vállalástól és a munkától. Kányádi szerint „Isten választott népe vagyunk”. Nem istentelen bűnökre választott nép,

amely kiváltságokat kényszerít ki másoktól, gazdagságot harácsol, ekevasakból is kardot csinál. A választottság Jézus Istenének szeretettörvényére szól. Annak megélésére és terjesztésére. Mi mindenütt otthonosan lehetünk a világban, de igazán otthon csak itt vagyunk.

d./ Együvé tartozásunk jelképei a Himnusz, a címer, a zászló. Aki egy nemzetközi programon (meccsen) kifütyüli a másik nép himnuszát, megtapossa és elégeti zászlaját, az biztosan nem mi vagyunk. Ha felállok Himnuszunk hallatán, ugye nem néztek rám sanda szemmel? Mikor letérdelek a misén az „átváltoztatáskor”, még sosem mosolygott le senki, aki ott volt. Aki ott van, az valamilyen mértékben együvé tartozik. Tudomásul venni, elviselni és elfogadni való bőven akad az életben. Amikor a hatvanas években egy másik galeri vezére állon vágott, nehezen tudtam nem torkának ugrani (szabályos ökölvívómeccsen vettem elégtételt). Akkor már majdnem sikerült erőszakmentesnek lennem. Az ember fejlődési folyamatában értelmezhető lény. Minden beskatulyázás és általánosítás elodázza a barátkozást. Ha Jézus ezt csinálta volna, akkor nem ment volna el gazdagok lakomájára (Simon farizeus), nem fogadott volna el gazdag hölgyektől anyagi támogatást (Kúza felesége, Zsuzsanna), nem foglalkozott volna, akár éjnek idején is, vezető pozíciójú emberekkel (Nikodémus). Igaz, a megszállókkal nem is pezsgőzött a megszállás évfordulóján (mint Romániában egyik politikusunk), változni nem akarókra nem is volt ideje, energiája (Heródes). Őt nem a prostitúció, hanem a prostituált érdekelte. Együvé tartozásunk ereje a személyes kapcsolataink mélységén fordul. Befejzem. Vagy inkább abbahagyom. Jó lenne oldani annak veszélyét, hogy ebben a témában vagy egymás torkának ugrunk, vagy lapítunk. Örülök, hogy annak idején nem lőttem le senkit. Ez azon fordult, hogy magyar öazonosságomat sikerült „megkeresztelni”. Megláttam, hogy a gyilkosok is emberek, megtévesztett, eltorzított emberek, magyarok. Felnőttként jó barátságba kerültem megropant kommunistával, szocialista reformerrel is... édesapám gyilkosainak ideológiai és hatalmi leszármazottai. Valaki a Bokorban mondta nekem: a szegények a baloldalon vannak. Szerintem szegények minden oldalon vannak. Nem oldalakhoz kell tartoznunk, hanem Jézusunk Istenéhez és egymáshoz. Örülök, hogy magyarnak születtem, és a Bokorban testvérbaráti kapcsolatban élhetek. Reményem, hogy közösen éltetni is igyekszünk a Jóisten magyarul beszélő leányait és fiait ...

KASZAP ISTVÁN

KIRÁLY NÁCZINAK...

Kedves Náci Testvérem!

Köszönöm, hogy átgondoltad magyarságodat és mindazt le is írtad és közkinccsé tetted. Írásod alapos, alapfogalmakat tisztázó, ezekre a hozzászóló is építhet. Alapvetően én is hasonlóan gondolkodom erről a kérdésről.